

Arrest

nr. 53 064 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U vroeg een eerste maal asiel aan op 5 juni 2008 in de transitzone op de luchthaven van Zaventem nadat u er dezelfde dag door de Federale Politie was tegengehouden wegens het gebruik van een vervalst paspoort. U werd hoogzwanger naar het gesloten Transitcentrum 127 gebracht en beviel op 6 juni 2008 in Vilvoorde van uw dochter (B.). De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 23 december 2008 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) omdat u in Frankrijk asiel had gevraagd en Frankrijk zich op 13 oktober 2008 akkoord verklaarde met uw terugname. U gaf echter geen gevolg aan dit bevel en u keerde ook niet naar Nigeria terug.

Op 7 juni 2010 vroeg u een **tweede maal asiel** aan. In het kader hiervan verklaarde u de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het Benin city (Edo state). Uw verloor als kind beide ouders en leefde vanaf zesjarig leeftijd bij de zus van uw moeder, tante (G.), die voor u zorgde en uw schoolopleiding betaalde. Toen u ouder werd diende u de school te verlaten wegens geldgebrek en verkocht u soms spullen op straat om wat bij te verdienen. Een vriendin van uw tante had een zus die in Europa woonde, Madam (M.A.). Haar familie kon u helpen naar Europa te reizen om daar als kapster en in boerderijen te werken. U ontmoette de familie van Madam om uw vertrek naar Europa te bespreken. U tante betaalde 20.000 Naira registratiekosten en er werd afgesproken dat u nadien nog € 45.000 zou betalen aan de familie, met het geld dat u verdiende in Europa. Omdat er in het verleden betalingsproblemen waren met meisjes vroeg de familie u om een eed af te leggen bij een plaatselijke traditionele organisatie genaamd Ayelala-Awoswoba-Oba, die wordt geleid door de Oba, de traditionele koning van Benin. Tijdens de ceremonie diende u te zweren dat u de som volledig zou betalen, waarbij u een aantal persoonlijke objecten moest afstaan, waaronder uw bloed, uw kledij, uw vingernagel en uw haren, en een kip werd geofferd. Een paar maanden later diende u naar Lagos te gaan waar uw reis en uw documenten georganiseerd werden. In 2003 verliet u Nigeria en ging u via Parijs naar Nice in Frankrijk. Daar werd u opgewacht door Madam en naar een hotel in de Rue de Philippe gebracht. Ze vertelde u dat u uw schuld moest terug betalen door in Nice voor haar te werken als prostituee. Diezelfde nacht nog moest u zich voor de eerste keer op straat prostitueren. In die periode belde u uw tante (G.) in Nigeria en vertelde haar wat er u overkwam. U tante moedigde u aan uw best te doen en vol te houden, waardoor u begreep dat zij altijd al de ware toedracht van uw reis naar Europa had gekend. Uw tante nam geregeld contact op met Madam om geld van u te vragen. Met het eerste geld dat u verdiende op straat reisde u samen met Madam naar Parijs, om papieren te regelen. Met de hulp van een man genaamd (S.) kreeg u een gele kaart, die u drie maanden toegang tot het land verschaftte. U vroeg in Parijs ook asiel aan maar (S.) zei u later dat de procedure gestopt was. U werkte gedurende twee à drie jaar voor Madam en was in staat € 40.000 aan haar te betalen. U beseftte echter meer en meer in welke mate u werd uitgebuit en u wilde opnieuw vrij zijn en de laatste € 5000 niet betalen. Op straat leerde u een ander meisje kennen van Edo State, genaamd (F.), dat ook bij haar Madam wegwilde. Toen Madam in 2007 voor een tijd uit Nice weg ging besloten jullie samen te vertrekken. Een paar dagen na uw vertrek belde u uw tante op. Ze was kwaad omdat u bij Madam was weggegaan en zei dat de familie van Madam al bij haar langs was geweest, dat ze u zochten en haar gevraagd hadden het geld te betalen. Ze was ook opnieuw naar de Ayelala-Awoswoba-Obi organisatie gebracht waar ze een nieuwe eed als garant moest zweren. Verder zei ze dat men steeds naar haar huis terugkwam en dat haar kinderen werden lastiggevalen. Toen uw tante zei dat u terug moest gaan naar Madam werd u boos en verbrak u alle contact. U hebt sindsdien niets meer van u tante gehoord. Na uw vertrek met (F.) konden jullie een tijdlang bij een Kameroense vrouw inwonen, maar toen zij niet langer het risico wilde lopen om prostituees te huisvesten verbleven jullie in verschillende hotels. Al die tijd bleef u in Nice en werkte u als prostituee. U trachtte echter uit de buurt van Madam te blijven en werkte enkel nog in de auto of op de parking. Van de andere meisjes hoorde u dat Madam naar u op zoek was en u wilde doden. Bovendien ontdekte u dat u zwanger was. Via een vriend van (F.) begonnen jullie een reis naar Canada te regelen, waar u asiel zou aanvragen met een vals relaas. Tijdens een eerste poging in maart of april 2008, u was toen zeven maanden zwanger, ontdekte men uw vals paspoort tijdens de tussenstop in Parijs en werd u opgepakt en 24 uur opgesloten. Daarna moest u opnieuw, hoogzwanger nu, werken als prostituee in Parijs om een nieuw paspoort te kunnen betalen. Begin juni 2008 probeerde u opnieuw naar Canada te reizen. U nam een bus naar Genève samen met (F.). Daarna besloten jullie te splitsen en reisde u per vliegtuig verder naar Brussel, waar u op de luchthaven werd tegengehouden en asiel vroeg. U vreest bij terugkeer naar Nigeria vervolgd te zullen worden door de familie van Madam, door de Ayelala-Awoswoba-Obi organisatie en door uw tante, omdat u niet alles hebt terugbetaald en bent weggelopen. In België haalt u bovendien aan dat u vreest dat uw dochter zal besneden worden indien ze terugkeert naar Nigeria.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde dat u niet naar Nigeria terugkan, omdat u gezocht wordt door uw tante en door Madam en haar familie en omdat u de Ayelala-Awoswoba-Obi vreest. Verder haalde u de mogelijke besnijdenis van uw dochter aan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27 juli 2010, hierna CGVS, p.6).

Voor wat uw vrees voor Madam en haar familie betreft, die u in Nice (Frankrijk) in de prostitutie dwong en ten aanzien van wie u een financiële schuld heeft, kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaarde bang te zijn voor Madam en haar familie omdat u hen nog € 5000 moet betalen. U hoorde op straat van andere meisjes dat Madam u zocht en u wilde doden (CGVS, p. 5). Verder werd uw tante in Nigeria kort nadat u wegliep door de familie van Madam lastiggevalen en vreest u dat uw familie in Nigeria met u zal afrekenen en u zelf kan doden omdat Nigeria een wetteloos land is (CGVS, pp.6-7). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het grootste deel van uw schuld (€ 40.000 van de € 45.000) hebt terugbetaald aan Madam (CGVS, p. 5). Uw verantwoordingen om de overblijvende schuld van € 5.000 niet te betalen, met name dat u vond dat het bedrag overdreven was, dat u pas in Europa beseftte dat het om veel geld ging, dat u vrij wilde zijn en dat Madam u gebruikte (CGVS, p. 7) zijn weinig verenigbaar met de vaststelling dat u gedurende 2 à 3 jaar (CGVS, p. 4) als prostituee voor haar bleef werken, vermits ervan kan uitgegaan worden dat de bezwaren die u hier oppert al snel nadat u voor Madam begon te werken duidelijk voor u moeten zijn geworden. Bijgevolg is het niet overtuigend dat u niet eerder bij Madam bent weggegaan. Uw verklaring dat u de € 5.000 niet wilde betalen aan Madam omdat u haar wilde straffen (CGVS p. 7), toont ook aan dat uw angst voor haar niet absoluut was. Ook het feit dat u na 2 à 3 jaar als prostituee voor Madam te hebben gewerkt bij haar wegliep, maar jarenlang zonder problemen in Nice kon blijven (CGVS, p. 4) en er nota bene voor eigen rekening in het prostitutiemilieu bleef werken, en sinds die dag niets meer van Madam of haar familie heeft vernomen (CGVS, p. 7), ondersteunt de veronderstelling dat Madam of haar entourage niet naar u op zoek is. Het Commissariaat-generaal beschikt bovendien over informatie dat mensenhandel wettelijk verboden is in Nigeria. De laatste jaren heeft de Nigeriaanse overheid blijk gegeven van een alsmaar striktere naleving en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Deze maatregelen hebben ook een afschrikkend effect op mensenhandelaars en zorgen ervoor dat zij minder geneigd zijn om het slachtoffer te bedreigen (zie landeninformatie).

Aangaande uw vrees voor de Ayelala-Awoswoba-Obi organisatie kan het volgende gezegd worden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Ayelala cultus, die in feite een alternatief is voor het conventionele rechtswezen, een lokale praktijk is van Benin in Edo state (zie landeninformatie). U haalt geen elementen aan die aantonen dat deze groep nog naar u op zoek is en, indien dit toch het geval zou zijn, waarom u zich niet aan de vervolging van deze groep zou kunnen onttrekken door u elders in Nigeria te vestigen.

Voor wat uw vrees ten aanzien van uw tante en uw eigen familie betreft kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U stelde dat uw tante uw familie zou bellen en u zo in de problemen zou brengen (CGVS, p. 6). U legde uit dat een vrouw in Nigeria haar familieleden moet zien om iets te kunnen ondernemen, bijvoorbeeld wanneer ze wil trouwen (CGVS, p. 8). Eerder tijdens het gehoor verklaarde u echter dat u nooit contact hebt gehad met uw familie en dat u sinds de dood van uw moeder enkel uw tante kende (CGVS, pp. 2-3). Het is om die reden niet geloofwaardig dat u ten aanzien van uw familie, die zich al sinds uw kinderjaren niet met uw leven bemoeit en ook nooit problemen heeft veroorzaakt, een concrete vrees heeft.

Betreffende hervestiging stelt u dat men u, ongeacht uw verblijfplaats, op een dag zou kunnen vinden (CGVS p. 8), wat evenwel hoogst onwaarschijnlijk is gezien de omvang van uw land. Ook het feit dat u de tradities niet kent in andere staten (dan deze waaruit u afkomstig bent, i.c. Edo State) (CGVS, p. 8) is een ontoereikende reden om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. Slachtoffers van mensenhandel in Nigeria die zich wensen te hervestigen worden hiertoe bovendien bijgestaan door zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties die voorzien in de materiële en morele bijstand van de vrouwen (zie landeninformatie). Daarnaast kan worden opgemerkt dat u intussen een volwassen zelfstandige vrouw bent geworden en bij een terugkeer naar Nigeria niet meer, zoals in 2003, afhankelijk bent van uw tante.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk problemen zou krijgen met (familieleden van) Madam, met de organisatie Ayelala-Awoswoba-Obi, of met uw familie bij een eventuele terugkeer naar Nigeria, laat staan dat u voor deze eventuele problemen geen oplossingen/bescherming zou kunnen vinden/krijgen van de regering of gespecialiseerde organisaties in uw land van oorsprong.

Met betrekking tot de besnijdenis van uw dochter kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaarde dat het een familietraditie is en dat uw familie, meer bepaald uw nonkels, uw dochter zullen willen laten besnijden als ze bijvoorbeeld wil trouwen (CGVS, p. 8) en dat u wil voorkomen dat zij dit moet ondergaan (CGVS, p. 6 en p. 8). De door u voorgelegde attesten (dd. 17 augustus 2010) van Dr. (L.B.) bevestigen dat u een besnijdenis heeft ondergaan en uw dochter niet. Vooreerst kan ook hier verwezen worden naar uw eerdere opmerking dat u naast uw tante geen enkel lid van uw familie kende (CGVS, p. 3), waardoor de vrees voor de besnijdenis van uw dochter die u ten aanzien van hen stelde te hebben niet realistisch is. Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal blijkt verder ook dat er sinds 1999 in Edo state, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die

genitale verminking van vrouwen verbiedt (zie landeninformatie). Bijgevolg mag van u verwacht worden dat u in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft uw vrees voor besnijdenis van uw dochter, alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. Bovendien blijkt uit andere beschikbare informatie dat bij een dreigende besnijdenis het voor vrouwen en hun kinderen mogelijk is hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties (zie landeninformatie). Er kan dan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

Er kan uit hetgeen vooraangaat niet besloten worden dat u of uw dochter niet naar uw land van oorsprong kunnen terugkeren uit 'vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde attest van nationaliteit (dd. 19 maart 2008), uitgegeven door de Nigeriaanse ambassade wijzigt niets aan hogervermelde opmerkingen. Uit het aanvraagformulier voor het verkrijgen van een nieuw Nigeriaans paspoort (dd. 10 augustus 2009), kan worden afgeleid dat u de intentie hebt om te reizen. Beide documenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet wordt getwijfeld. De vaststelling dat u deze documenten aanvraag en verkreeg toont in elk geval aan dat u geen vrees voor vervolging en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan inroepen tegenover de Nigeriaanse autoriteiten. De medische attesten van Dr. (B.) werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 1, A,(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekster beroept zich eveneens op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster merkt op dat het CGVS het niet overtuigend vindt dat verzoekster gedurende twee tot drie jaar als prostituee voor Madam bleef werken alvorens weg te lopen en repliceert dat ze gedurende deze periode absoluut over geen enkele vrijheid beschikte. Het was pas op het moment dat Madam besliste een tijd uit Nice weg te gaan dat het voor verzoekster mogelijk was haar eigen vrienden te kiezen, vrijuit te kunnen spreken en plannen te maken om weg te kunnen lopen. Voorts merkt verzoekster op dat het niet is omdat zij Madam wilde straffen, zij niet bang was van Madam. Indien zij inderdaad geen angst zou hebben, had zij Madam al veel eerder verlaten. Verzoekster wou haar enkel de pijn laten voelen die zijzelf al gevoeld had.

Verzoekster meent dat het CGVS geheel ten onrechte stelt dat zij geen elementen aanhaalt die aantonen dat de Ayelala-Awoswoba-Obi organisatie nog op zoek is naar haar en, indien dit toch het geval zou zijn, waarom zij zich niet aan de vervolging van deze groep zou kunnen onttrekken door zich elders in Nigeria te vestigen. Met dergelijke argumentatie geeft het CGVS zelf aan geen uitsluitel te kunnen geven over de vraag of verzoekster een vervolging riskeert vanwege deze groep. In casu kan uit geen enkel vaststaand feit besloten worden dat verzoekster niet zal worden vervolgd in Nigeria. Bovendien, opdat iemand als vluchteling kan worden beschouwd, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor toekomstige vervolging bestaat. Een redelijke kans dat vervolging zou plaatsvinden is voldoende. Verzoekster ontkent dat ze in de mogelijkheid is om zich te hervestigen in een ander deel van Nigeria.

Verzoekster bevestigt dat zij haar tante en haar eigen familieleden vreest omdat zij niet alles heeft terugbetaald en is weggelopen. Het is niet omdat de andere familieleden er niet voor verzoekster waren na de dood van haar ouders, dat deze niet bestaan of niet tegen haar zouden kunnen optreden. Het is niet omdat een bepaald gegeven voor het CGVS "niet geloofwaardig" (of met andere woorden "weinig waarschijnlijk") is, dat dit gegeven ook werkelijk niet mogelijk is.

Verzoekster meent dat haar vrees voor de eventuele gedwongen besnijdenis van haar dochter reëel is en baseert zich op waargebeurde feiten, namelijk het feit dat zijzelf slachtoffer is geweest van een

gedwongen besnijdenis, hetgeen blijkt uit het neegelegde medische attest. Verzoekster wenst te benadrukken dat haar tante en haar overige familieleden voorstander zijn van de besnijdenis en men de druk van de familieleden niet mag onderschatten. Verzoekster betwist voorts dat er voor haar een intern vluchtalternatief bestaat in Nigeria. Verzoekster meent dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief zoals voorgeschreven door het UNHCR, gelet op haar persoonlijk profiel als alleenstaande vrouw, zonder familie, zonder inkomen, zonder serieuze opleiding, met een verleden van besnijdenis, zonder ouders en uitbuiting door de enige tante, hetgeen psychologische gevolgen heeft. Verzoekster wijst er eveneens op dat het noordelijk deel van Nigeria islamitisch is en dat in meerdere staten de Sharia wordt toegepast. Verzoekster is niet islamitisch en een alleenstaande moeder waardoor het uitgesloten is dat zij zich in dit deel van het land vestigt. In het zuidelijk deel van Nigeria wordt besnijdenis het meest toegepast, zodat verzoekster niet inziet waar zij terecht zou kunnen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Inzake verzoeksters vrees voor Madam en haar familie, ten aanzien van wie verzoekster een financiële schuld zou hebben, blijkt dat deze vrees ongegrond is. Verzoeksters verklaringen dat zij 5000 euro principeel niet wilde betalen toont aan dat de angst van verzoekster niet absoluut was, mede in aanmerking genomen dat zij naderhand, na haar weigering verder te betalen en 'ontsnapping' van Madam, voor geruime tijd ook voor eigen rekening als prostituee werkte in Nice. Tevens blijkt dat zij tot tweemaal toe een vervalst paspoort kocht waarmee zij trachtte naar Canada te reizen (administratief dossier, stuk 5, p.5-6) en dat zij een zekere S. betaalde voor een asiolverhaal (p.8), zodat het niet geloofwaardig is dat zij enerzijds wel aanzienlijke middelen besteedt om valse documenten te bekomen doch anderzijds een naar verhouding betaalbaar bedrag als grond voor haar vervolgingsvrees aanmerkt. Verweerder merkt tevens terecht op dat verzoekster sinds de dag van haar ontsnapping niets meer van Madam of haar familie heeft vernomen, wat er op wijst dat Madam of haar entourage niet naar verzoekster op zoek is.

In casu stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geen elementen heeft aangehaald die aantonen dat de Ayelala-Awoswoba-Obi organisatie nog naar haar op zoek is. Verweerder benadrukt terecht dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is het bewijs te leveren dat verzoekster in haar land van herkomst geen enkel gevaar loopt. De bewijslast ligt in beginsel bij verzoekster. Dienaangaande kan opgemerkt worden dat verzoeksters tante de garant was van verzoekster ten aanzien van de Ayelala-Awoswoba-Obi, maar dat verzoekster alle contact met haar tante verbrak (*ibid.*, p.5). Bovendien blijkt uit geen enkel element dat verzoekster, die gedurende haar verblijf in Europa aantoonde over een grote zelfredzaamheid te beschikken, zich niet elders in Nigeria kon/kan vestigen om eventuele problemen met de Ayelala-Awoswoba-Obi organisatie te vermijden.

Derhalve heeft verzoekster onvoldoende elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij, in geval van terugkeer naar haar geboorteland, daadwerkelijk problemen met haar tante of overige familieleden zou kennen noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen om aan eventuele problemen met haar familie te ontkomen.

Wat de vrees voor een besnijdenis van haar dochter door haar familie betreft, blijkt dat gezien verzoekster, behalve haar tante - met wie ze alle contact heeft verbroken - geen enkele van haar familieleden kent, haar vrees dat haar dochter besneden zou worden onder dwang van haar familie, en meer bepaald haar ooms, niet gegrond is. Het feit dat verzoekster zelf besneden is en hiervoor een medisch attest aanbrengt doet geen afbreuk aan deze vaststelling van de bestreden beslissing. Aangezien verzoekster het enige familielid is voor haar dochter dat door haar dochter aldus is gekend, kan aangenomen worden dat verzoekster geen druk zal uitoefenen op haar dochter om besneden te worden.

Voorts blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat er sinds 1999 in Edo state, waarvan verzoekster afkomstig is, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. Verweerder benadrukt terecht dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van verzoekster verwacht worden dat zij in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat haar vrees voor besnijdenis van haar dochter betreft alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. Tevens dient te dezen ook gewezen te worden op de voor verzoekster bestaande mogelijkheid om zich elders in Nigeria te vestigen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt verzoekster op dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

3.2. Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de vaststellingen dienaangaande (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS